

עין משפט
גד מצוה

קנ א ב ג מיי פיי מהלכות אצל הלכה ה ו ז טוש"ע ייד סי' שטט סעיף ג וטוש"ע א"ח סי' תקמח סעי' טז:

קד ד מיי פ"ו מהל' אצל הל' יבן ופי"ה י"ז סמג עשין דרבנן ב טור ש"ע ייד סי' שטה סעיף א:
קה ה מיי פ"ג מהל' מירות הלכה א סמג לאהן רב:

קו ו מיי פ"י מהלכות אצל הלכה ו טוש"ע א"ח סי' תקמח סעיף י וטוש"ע ייד סי' שטט סעיף ה:

תורה
אור השלם
1. ויאמר משה אל אהרן ולאיחמר בניו ראשיכם אל תפגעו ובגדיכם לא תפריטו ולא תהווו ועל כל העדה יקצו ואידיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יי:
דקרא י י

2. כל ימי נדך נזור תער לא יקבר על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר לך קול יקדח גדל פרע שער ראשו: במדרש ו ה

רבינו חננאל

ומקשין עליה, והתניא הקובר את מתו קודם לרגל ג' ימים בטלה הימנו גזירת שבעה, שמונה ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת שלשים, ומגלה ערב הרגל, ונאם לא גילה אחר הרגל, אסור לגלה אחר הרגל, אבא שאול אומר אף מגלה אחר הרגל. שכשם שמצות שבעה, מבטלת גזירת שבעה, כלומר כיון שקיים מצות אבילות יד יד, כך מצות שבעה מבטלת גזרת שלשים. ומקשין כך מצות שבעה, והאנן שמונה תנן, ופרקינן אבא שאול סבר מקצת היום ככולו, (א) ויום השביעי עולה לו למניין שבעה, ושאר יום שביעי כולו עולה לו למניין שלשים, וכיון שקיים מצות שלשים במקצת היום דיי לו. ומגלח ערב הרגל, ואם לא גילה ערב הרגל מגלה לאחר הרגל. ואמרו הלכתא כאבא שאול, קשיא לרב דאמרי ימים לא בטלו, (ב) ופרקינן רב כי קאמרי' הלכתא כאבא שאול בשבעה ואין צריך (ב)שמונה כרבנן דפליגי עליה. ומודים חכמים לאבא שאול ביום ל' שמקצת היום ככולו. ואסיקנא הלכתא כאבא שאול ביום ביום שביעי בין ביום שלשים, דמקצת היום ככולו. והני מילי בתשלום שבעה ובתשלום שלשים, אבל בזמן שהרגל מפסיק האבילות לא. כרב הונא בריה דרב יוחנן דאמר הכל מודים שאם חל שלישי שלו להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב, ואמרין הלכתא כרב הונא בריה דר'

יהודה. (ג) בעא מיניה אביי

ימ:

והתניא. בניחומא הקובר את מתו כו'. הקשה בתוספות הרצ

למאי לא קאמר כתנאי ורצ ששת כאבא שאול ורצ הונא

כתנא קמא א! ושמא משום דבריימא מוזכר לשון בטלו וקאמר לדידיה ימים לא בטלו א"כ לא כסירא הברייתא כרצ ששת דרב ששת קאמר ימים נמי בטלו משום דלשון בטלו משמע בכולו כן נראה לי:

הלכה כאבא שאול. נראה דהלכה כמותו בכל מאי דפליג אתנא קמא דין במקצת היום ככולו דין לענין אם לא גילה מדלא מפליג בהלכה כאבא שאול במקצת היום ככולו ולא בגילת הרי"ן זירושלמי מקשה לרבנן דאבא שאול מה דין יוס שלשים ליום שמיי דקאמר מקצת היום ככולו ומגלה ערב הרגל ויוס שלשים לא אמר מקצת היום ככולו שיהא מגלה זו ומשני משום כבוד הרגל הסירו תדע (פ) שהרי חל שמיי שלו בערב הרגל מגלה ערב הרגל ואילו חל שלשים בשבת אינו מגלה בערב שבת: **איתיא פרע פרע** מנייר. יש שאומרים שאסור לאכל להיות סורק ראשו לאחר שצעה משום דלמרינן (נויר דף מב.) נויר חופף ומפסקס אצל לא סורק ואנן לפינן מנייר ואנן נראה כלל דהא גזיר אסור ודאי שאפילו תלש שערו אסור אצל לענין אצילות שהוא משום יפוי לא ובשעת מעשה שאלתי ממורי ריב"א והמיר לי והרי"ס יוס טוב פירש כיון דקיימא לן מקצת יוס שצעה ככולו ועולה לכאן ולכאן מקצת היום ככולו ויכול לגלח ציוס עשרים ותשעה (א) ובתוספות הרצ לא פירש כן דלא אמרינן שיהא יוס שצעה לשני ימים לענין שלשים יוס: **תלתין** הוו. ולצר פלג דלאמר גזמיר צפ"ק (דף ה.) נויר להזיר כ"ט אסור שלשים שרי ומירות הוּא עשרים ותשעה יוס לדידיה א"כ סבר על כרחק לפתירא אבא שאול מיהו יש לומר דתמחילה אינו מגלה גזמיר עד שלשים יוס מדרבנן דמשמע הכא וזירושלמי מקשה מן המשנה (שס דף טו.) דלאמר גלח ציוס שלשים יאָל ומשני תמן לשעבר הכא מתמחילה והיינו דכפרישית:

שאסור ברחיצה עד הערב. פ' צקונטרס ולעבר

יכול לרחוך גופו צלון אי נמי פניו ידיו ורגליו אצל כל גופו צחמין לא דאסור לרחוך צי"ט א"נ יש לפרש צחמי טבירא א"נ לטטוף מותר כדאי' פרק כירה (שבת דף נט.) ושם) אי נמי צחמין שהוחמו צקרקע ואמר צפרק כירה מחלוקת צחמין שהוחמו ככלי וא"ת מאי שנא דלא אמרינן מקצת היום ככולו בשלישי ובשביעי לרבנן * ובשביעי לאבא שאול שרינן על ידי מקצת היום ככולו וכי תימא משום דאפשר לרחוך ציז"ט ולא יאה ניוול תינח רחיצה אלא כיצוס מאי איכא למימר ואין נראה לר"י דכיצוס שרי בשלישי וי"ל דבאצילות שצעה חמיר טפי זה"ג מפרש הוא הדין רביעי וחמישי אסור עד הערב ע"כ פ' בתוספות * והרי"ט פירש עד הערב היינו (פ) מצעבר צ"ט ולאפוקי דלא שרי מן הצקר ונראה דהוא הדין דכיצוס מותר לערב מעי"ט ולפירושו נראה דשצעה קודם הרגל אליצא דרבנן מצעבר צ"ט ומדקאמר הכל מודים פירוש אפילו אבא שאול דשרי בשביעי מן הצקר הכא מודה לרבנן דלא שרי מן הצקר אלא יש לו דין שביעי לרבנן: **קברין** ברגא רגא עולה לו מן המנין שלשים או אינו עולה. פירש בתוספות דהוא הדין דמיציעא לן צקצרו שני ימים קודם הרגל וקשיא לן דהא צסמון משמע דפשיטא צקצרו שני ימים קודם הרגל דקאמרינן מאי לאו אסיפא לא ארישא משמע דצרישא ניתא ליה ושמא היה הרצ רואה לומר דתרווייהו מיצעי ליה וכי פשיט צעי למיפשט הכל ומשני דלא מיפשוט הכל: **דלא** נוהגין מצות שבעה ברגא. ומיהו דצרים צצנינעא נוהגין דמשמע פ"ק דכתובות (דף ד. ושס) דקאמרינן כל אותן הימים הוא ישן דין האנשים והיא ישינה דין הנשים מסייע ליה לרצי יוחנן וכן פירש הרצ צסס רצו ממתני' מצי למיפשט דאינו עולה למנין שצעה דקתני מנפסיקין ואין עולין ולכל הפחות איירי לענין שצעה ומיהו יש לומר דנותן טעם מנין לו פשוט דמתניתין איירי שאינו עולה למנין שצעה אימא לענין שלשים: **ומלאכתו** נעשית ע"י אחרים. אפילו צציתו * ע"ג דלאמר לעיל בפ"ב (דף יא.): היתה מלאכתו ציד אחרים בתוך ביתו אסור לעשות צצמיהם מותר וי"ל דהכא מיירי בדצר האבד:

יכול לרחוך גופו צלון אי נמי פניו ידיו ורגליו אצל כל גופו צחמין לא דאסור לרחוך צי"ט א"נ יש לפרש צחמי טבירא א"נ לטטוף מותר כדאי' פרק כירה (שבת דף נט.) ושם) אי נמי צחמין שהוחמו צקרקע ואמר צפרק כירה מחלוקת צחמין שהוחמו ככלי וא"ת מאי שנא דלא אמרינן מקצת היום ככולו בשלישי ובשביעי לרבנן * ובשביעי לאבא שאול שרינן על ידי מקצת היום ככולו וכי תימא משום דאפשר לרחוך ציז"ט ולא יאה ניוול תינח רחיצה אלא כיצוס מאי איכא למימר ואין נראה לר"י דכיצוס שרי בשלישי וי"ל דבאצילות שצעה חמיר טפי זה"ג מפרש הוא הדין רביעי וחמישי אסור עד הערב ע"כ פ' בתוספות * והרי"ט פירש עד הערב היינו (פ) מצעבר צ"ט ולאפוקי דלא שרי מן הצקר ונראה דהוא הדין דכיצוס מותר לערב מעי"ט ולפירושו נראה דשצעה קודם הרגל אליצא דרבנן מצעבר צ"ט ומדקאמר הכל מודים פירוש אפילו אבא שאול דשרי בשביעי מן הצקר הכא מודה לרבנן דלא שרי מן הצקר אלא יש לו דין שביעי לרבנן: **קברין** ברגא רגא עולה לו מן המנין שלשים או אינו עולה. פירש בתוספות דהוא הדין דמיציעא לן צקצרו שני ימים קודם הרגל וקשיא לן דהא צסמון משמע דפשיטא צקצרו שני ימים קודם הרגל דקאמרינן מאי לאו אסיפא לא ארישא משמע דצרישא ניתא ליה ושמא היה הרצ רואה לומר דתרווייהו מיצעי ליה וכי פשיט צעי למיפשט הכל ומשני דלא מיפשוט הכל: **דלא** נוהגין מצות שבעה ברגא. ומיהו דצרים צצנינעא נוהגין דמשמע פ"ק דכתובות (דף ד. ושס) דקאמרינן כל אותן הימים הוא ישן דין האנשים והיא ישינה דין הנשים מסייע ליה לרצי יוחנן וכן פירש הרצ צסס רצו ממתני' מצי למיפשט דאינו עולה למנין שצעה דקתני מנפסיקין ואין עולין ולכל הפחות איירי לענין שצעה ומיהו יש לומר דנותן טעם מנין לו פשוט דמתניתין איירי שאינו עולה למנין שצעה אימא לענין שלשים: **ומלאכתו** נעשית ע"י אחרים. אפילו צציתו * ע"ג דלאמר לעיל בפ"ב (דף יא.): היתה מלאכתו ציד אחרים בתוך ביתו אסור לעשות צצמיהם מותר וי"ל דהכא מיירי בדצר האבד:

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קמן

והסניא. סייעתא: **שכסס** (א) שגורם שלשה מצטלות שצעה. דכי קצר מתו שלשה ימים לפני הרגל אינו יושב לאחר הרגל כלום: **כך** (ב) גורם שצעה מצטלת גורם שלשים. דכי קצר מתו שבעה ימים קודם הרגל בטלה ממנו גזרת שלשים דאפילו לא גילח ערב הרגל

והתניא (א) הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזרת שבעה שמונה ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזרת שלשים ומגלח ערב הרגל אם לא גילח ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל אבא שאול אומר * מותר לגלח אחר הרגל שלשים שמצות שלשה מבטלת גזרת שבעה כך מצות שבעה מבטלת גזרת שלשים שבעה והאנן שמונה תנן * קסבר אבא שאול מקצת היום ככולו ויום שביעי עולה לו לכאן ולכאן א אמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא ב הלכה כאבא שאול ומודים חכמים לאבא שאול ב כשחל שמיינו שלו להיות בשבת ערב הרגל שמותר לגלח בערב שבת כמאן אולא הא דאמר רב עמרם אמר רב אבל כיון שעמדו מנחמין מאצלו מותר ברחיצה כמאן כאבא שאול אמר אביי הלכה כאבא שאול ביום שבעה ומודים חכמים לאבא שאול ביום שלשים דאמרינן מקצת היום ככולו רבא אמר הלכה כאבא שאול ביום שלשים ואין הלכה כאבא שאול ביום שבעה ונהרדעי אמרי ד הלכה כאבא שאול בוו ובוו (ג) דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל שלשים

יום מגלן יליף פרע מנייר כתיב הכא ב ראשיכם אל תפרעו וכתיב התם ג גדל פרע שער ראשו מה להלן שלשים אף כאן שלשים והתם מגלן * אמר רב מתנה ה סתם גזירות שלשים יום מאי טעמא אמר קרא ב קדוש יהיה יהיה בגימטריא תלתין הוו אמר רב הונא בריה דרב יהושע הכול מודין ב כשחל שלישי שלו להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב אמר רב נחמיה בריה דרב יהושע אישכחתינהו לרב פפי ולרב פפא דיתבי וקאמרי הלכה כרב הונא בריה דרב יהושע איכא דאמרי אמר רב נחמיה בריה דרב יהושע דרב יוסף אישכחתינהו לרב פפי ולרב פפא ולירב הונא בריה דרב יהושע דיתבי וקאמרי הכול מודים שאם חל שלישי שלו להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב בעא מיניה אביי ו (מרבא) קברו ברגל רגל עולה לו למנין שלשים או אין רגל עולה לו למנין שלשים * למנין שבעה לא קמיבעיא לי דלא נהגא מצות שבעה ברגל כי קא מיבעיא לי למנין שלשים דקא נהגא מצות שלשים ברגל מאי א"ל אינו עולה איתיביה (א) הקובר את מתו שני ימים קודם הרגל מונה חמשה ימים אחר הרגל ומלאכתו נעשית ע"י אחרים ועבדיו ושפחותיו עושים בצנינעא בתוך ביתו ואין רבים מתעסקין עמו שכבר

ימ:

והסניא. סייעתא: **שכסס** (א) שגורם שלשה מצטלות שצעה. דכי קצר מתו שלשה ימים לפני הרגל אינו יושב לאחר הרגל כלום: **כך** (ב) גורם שצעה מצטלת גורם שלשים. דכי קצר מתו שבעה ימים קודם הרגל בטלה ממנו גזרת שלשים דאפילו לא גילח ערב הרגל

מגלח אחר הרגל: **ויוס** (א) שצעה עולה לכאן ולכאן. דחשיב נמי שמיי: **כיון שעמדו מנחמים** מאללו. היינו ציוס ז': **כמאן לאבא שאול**. דלאמר עולה לכאן ולכאן דחשיב נמי שמיי דמצטל ממנו גזרת שלשים: **ומודים** הן לאבא שאול. ציוס שלשים לקצרות מתו דמותר לגלח דלא צעין שלשים שלימין דלמרינן מקצת היום ככולו: **מגלן**. דשלשים יוס אסור בגילוח: **ראשיסס אל פפרעו**. הא שאר אצלים חייבים משמע: **הכל מודים**. אפילו אבא שאול דלאמר מקצת היום ככולו: **שאסור נרחיצה עד הערב**. דודאי שלש שלימין צעין עד הערב ולעבר דרוח צלון או יממין עד חולו של מועד וירחץ צחמין: **למנין שצעה לא קמציעא** לי. דודאי אינו עולה דודאי לא נהגא מצות שצעה ברגל דהא אינו אסור צנעילת הסנדל ואינו נוהג צכפית המטה: **דהא נהגא מצות שלשים ברגל** דהא ברגל נמי אסור בגיהוץ ובתספורת כשלשים: **ואין ציוס מתעסקין עמו**. כלומר אין צריכין לנחמו אחר הרגל שצבר נחמוהו שצעה ימים ברגל: כל

יום מגלן יליף פרע מנייר כתיב הכא ב ראשיכם אל תפרעו וכתיב התם ג גדל פרע שער ראשו מה להלן שלשים אף כאן שלשים והתם מגלן * אמר רב מתנה ה סתם גזירות שלשים יום מאי טעמא אמר קרא ב קדוש יהיה יהיה בגימטריא תלתין הוו אמר רב הונא בריה דרב יהושע הכול מודין ב כשחל שלישי שלו להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב אמר רב נחמיה בריה דרב יהושע אישכחתינהו לרב פפי ולרב פפא דיתבי וקאמרי הלכה כרב הונא בריה דרב יהושע איכא דאמרי אמר רב נחמיה בריה דרב יהושע דרב יוסף אישכחתינהו לרב פפי ולרב פפא ולירב הונא בריה דרב יהושע דיתבי וקאמרי הכול מודים שאם חל שלישי שלו להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב בעא מיניה אביי ו (מרבא) קברו ברגל רגל עולה לו למנין שלשים או אין רגל עולה לו למנין שלשים * למנין שבעה לא קמיבעיא לי דלא נהגא מצות שבעה ברגל כי קא מיבעיא לי למנין שלשים דקא נהגא מצות שלשים ברגל מאי א"ל אינו עולה איתיביה (א) הקובר את מתו שני ימים קודם הרגל מונה חמשה ימים אחר הרגל ומלאכתו נעשית ע"י אחרים ועבדיו ושפחותיו עושים בצנינעא בתוך ביתו ואין רבים מתעסקין עמו שכבר

יכול לרחוך גופו צלון אי נמי פניו ידיו ורגליו אצל כל גופו צחמין לא דאסור לרחוך צי"ט א"נ יש לפרש צחמי טבירא א"נ לטטוף מותר כדאי' פרק כירה (שבת דף נט.) ושם) אי נמי צחמין שהוחמו צקרקע ואמר צפרק כירה מחלוקת צחמין שהוחמו ככלי וא"ת מאי שנא דלא אמרינן מקצת היום ככולו בשלישי ובשביעי לרבנן * ובשביעי לאבא שאול שרינן על ידי מקצת היום ככולו וכי תימא משום דאפשר לרחוך ציז"ט ולא יאה ניוול תינח רחיצה אלא כיצוס מאי איכא למימר ואין נראה לר"י דכיצוס שרי בשלישי וי"ל דבאצילות שצעה חמיר טפי זה"ג מפרש הוא הדין רביעי וחמישי אסור עד הערב ע"כ פ' בתוספות * והרי"ט פירש עד הערב היינו (פ) מצעבר צ"ט ולאפוקי דלא שרי מן הצקר ונראה דהוא הדין דכיצוס מותר לערב מעי"ט ולפירושו נראה דשצעה קודם הרגל אליצא דרבנן מצעבר צ"ט ומדקאמר הכל מודים פירוש אפילו אבא שאול דשרי בשביעי מן הצקר הכא מודה לרבנן דלא שרי מן הצקר אלא יש לו דין שביעי לרבנן: **קברין** ברגא רגא עולה לו מן המנין שלשים או אינו עולה. פירש בתוספות דהוא הדין דמיציעא לן צקצרו שני ימים קודם הרגל וקשיא לן דהא צסמון משמע דפשיטא צקצרו שני ימים קודם הרגל דקאמרינן מאי לאו אסיפא לא ארישא משמע דצרישא ניתא ליה ושמא היה הרצ רואה לומר דתרווייהו מיצעי ליה וכי פשיט צעי למיפשט הכל ומשני דלא מיפשוט הכל: **דלא** נוהגין מצות שבעה ברגא. ומיהו דצרים צצנינעא נוהגין דמשמע פ"ק דכתובות (דף ד. ושס) דקאמרינן כל אותן הימים הוא ישן דין האנשים והיא ישינה דין הנשים מסייע ליה לרצי יוחנן וכן פירש הרצ צסס רצו ממתני' מצי למיפשט דאינו עולה למנין שצעה דקתני מנפסיקין ואין עולין ולכל הפחות איירי לענין שצעה ומיהו יש לומר דנותן טעם מנין לו פשוט דמתניתין איירי שאינו עולה למנין שצעה אימא לענין שלשים: **ומלאכתו** נעשית ע"י אחרים. אפילו צציתו * ע"ג דלאמר לעיל בפ"ב (דף יא.): היתה מלאכתו ציד אחרים בתוך ביתו אסור לעשות צצמיהם מותר וי"ל דהכא מיירי בדצר האבד:

שכבר

יכול לרחוך גופו צלון אי נמי פניו ידיו ורגליו אצל כל גופו צחמין לא דאסור לרחוך צי"ט א"נ יש לפרש צחמי טבירא א"נ לטטוף מותר כדאי' פרק כירה (שבת דף נט.) ושם) אי נמי צחמין שהוחמו צקרקע ואמר צפרק כירה מחלוקת צחמין שהוחמו ככלי וא"ת מאי שנא דלא אמרינן מקצת היום ככולו בשלישי ובשביעי לרבנן * ובשביעי לאבא שאול שרינן על ידי מקצת היום ככולו וכי תימא משום דאפשר לרחוך ציז"ט ולא יאה ניוול תינח רחיצה אלא כיצוס מאי איכא למימר ואין נראה לר"י דכיצוס שרי בשלישי וי"ל דבאצילות שצעה חמיר טפי זה"ג מפרש הוא הדין רביעי וחמישי אסור עד הערב ע"כ פ' בתוספות * והרי"ט פירש עד הערב היינו (פ) מצעבר צ"ט ולאפוקי דלא שרי מן הצקר ונראה דהוא הדין דכיצוס מותר לערב מעי"ט ולפירושו נראה דשצעה קודם הרגל אליצא דרבנן מצעבר צ"ט ומדקאמר הכל מודים פירוש אפילו אבא שאול דשרי בשביעי מן הצקר הכא מודה לרבנן דלא שרי מן הצקר אלא יש לו דין שביעי לרבנן: **קברין** ברגא רגא עולה לו מן המנין שלשים או אינו עולה. פירש בתוספות דהוא הדין דמיציעא לן צקצרו שני ימים קודם הרגל וקשיא לן דהא צסמון משמע דפשיטא צקצרו שני ימים קודם הרגל דקאמרינן מאי לאו אסיפא לא ארישא משמע דצרישא ניתא ליה ושמא היה הרצ רואה לומר דתרווייהו מיצעי ליה וכי פשיט צעי למיפשט הכל ומשני דלא מיפשוט הכל: **דלא** נוהגין מצות שבעה ברגא. ומיהו דצרים צצנינעא נוהגין דמשמע פ"ק דכתובות (דף ד. ושס) דקאמרינן כל אותן הימים הוא ישן דין האנשים והיא ישינה דין הנשים מסייע ליה לרצי יוחנן וכן פירש הרצ צסס רצו ממתני' מצי למיפשט דאינו עולה למנין שצעה דקתני מנפסיקין ואין עולין ולכל הפחות איירי לענין שצעה ומיהו יש לומר דנותן טעם מנין לו פשוט דמתניתין איירי שאינו עולה למנין שצעה אימא לענין שלשים: **ומלאכתו** נעשית ע"י אחרים. אפילו צציתו * ע"ג דלאמר לעיל בפ"ב (דף יא.): היתה מלאכתו ציד אחרים בתוך ביתו אסור לעשות צצמיהם מותר וי"ל דהכא מיירי בדצר האבד:

(א) חולי צ"ל ומקצת היום שביעי וכו'. (ב) נראה שזהו לא גירסא אחרת כבוגיין ולפי גרסא זו משמע דהלכה כרב בזה דמיא לא בטלו ועי' במדב"א בתוה"א שהאריך להוכיח דהלכה כאב"ש בכולהו ע"ש. (ג) והדין דלמרינן בגמרא דמודים חכמים לאב"ש כשחל שמיי שלו וכו' שמותר לגלח בע"ש כתבו רשני להלן דף כב ע"ב ומש"כ שם דבי רבינו שמותר לגלח ציוס שני טס"ה וי"ל בע"ש.

מסורת הש"ס

(א) [נויר טו.] מנחם מנחם פ"ו ע"ש, (ב) [נעיל ח': פסחים ד. וש"ט,] (ג) [נעיל ח',] (ד) [נעיל ית. וס"ג עירובין מו.,] (ה) [נויר ה. לט. תענית ח. וסנהדרין כב:], (ו) [נ"ל מרבה], (ז) [תוספתא פ"ב], (ח) שהרי כשחל שמיי שלו בשבת ערב הרגל מגלח בע"ש ואילו חל שלשים סי' כצ"ל וכו"ה זירושלמי וי"ל אפי' אבא שאול ק"ל כן וא"כ מוכח דטעם הוא משום כבוד הרגל. העתק מחילופי גרסאות, (ט) מצעבר בערב ייט כצ"ל ודקאמר,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שכסס שמצות שלשה מצטלת גזירת שצעה דכי קצר מנחם מנחם: (ב) ד"ה חל מצות שצעה מצטלת: (ג) ד"ה יום שביעי עולה:

גליון הש"ס

גנ' לבנין שבעה לא קמיבעיא לי דלא נהגא מצות שבעה ברגל. עי' לקמן דף כב ע"ב חס"י ד"ה חל מצות שצעה: ד"ה ים אצילות בשבת: תוס' ד"ה שאסור ברחיצה וכו' ובשביעי לאבא שאול. צ"ל ובשמיני: בא"ד והרי"ס פירש וכו'. עי' לקמן דף כב ע"א תוס' ד"ה ואמר לאחותה: ד"ה ומלאכתו וכו' אע"י דאמר לעיל. תמוז לי הא הכא מקולי' רק אחר שלשנו ז' ימים מתמילת אצילות וע"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) תוס' ד"ה והמנא סי' ושמא משום דבריימא מוזכר לשון בטלו וקאמר לדידיה ימים לא בטלו סי'. כוונתם דמש"ה לא קאמר שה"ס כמנא דיעמא ליה למתנח בלשון והמנא משום דמיימי סייעתא לר"ה ולאפוקי מר"ש דהא ר"ש צ"ל לשון מצוה דמנחם נמי נקט לשון בטלו ואפ"ה קאמר דלא בטלו ימים חוה דלא כר"ש אלא כר"ה. ולה מנחון רש"י ד"ה והמנא סייעתא כנלע"ד ודו"ק. ובשור' מקום שמואל (סי' מאה) היכן דברי תמוז' על דרך רחוק ולפיכך כתבתי פה הנלע"ד. אחרי שנים רבות שכתבתי זה דפסס ספר יד דוד ודאיתי פ"י שבוטמי לדעמו בזה והנאני: [ב] ברי"ה אח"כ פרע פרע מנייר וכו' ובתוספות הרצ לא פירש כן. יי"ב וכן מורין דברי תמוז' צדיקור הקודם בשם תמוז' זירושלמי לאסור לגלח בע"ש שהוא כ"ט לאצילות שאסור לגלח ודלא כשור' האחרונים ו"ל ששאו דאש להקל בזה. כי מי יקל ראשו נגד ירושלמי המפורש באתרא דלא פליג עליה תלמודא דידן ועיין שור'ת כרס עלמה סי' כב ובד"מ צי"ד סי' ש"ן אות ד: